

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 46. S. Hugonis Lincolniensis constantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII. millesimo centesimo nonagesimo quinto
A.C. 1195. Eboracum pervenissent, de omnibus articulis, in commentario suo contentis, quæstionem habuerunt, Abbatibus, omnibusque illius Diœcesis Clericis in Ecclesia Cathedrali congregatis, atque etiam Archiepiscopi Clericis præsentibus, qui dixerunt, quod Godefridus Archiepiscopus suus appellasset, & iter Romam ingressus esset.

Quare Mandatarii Quæstionem habitam Romam mittunt, Archiepiscopo sex septimanarum inducias ultra menses tres, a Papa præstitutos, præscribunt, ejusque Adversariis diem primam Junii, qua in Judicio Pontificis starent, eodem anno millesimo centesimo nonagesimo quinto, indicunt.

§. XLVI.

S. Hugonis Lincolniensis constantia.

Ceterum neminem in Anglia perficiendis hujusmodi negotiis S. Hugone Lincolniensi magis idoneum reperire erat, cujus virtutes, maxime autem amor Justitiæ invictus, zelus, cum oppressos defenderet, ferventissimus, & constantia, ubi Principum cupiditati resistendum erat, incredibilis, cunctis erant perspicacissimæ. Hinc Papæ, sub quorum Pontificatu

tificatu vivebat, negotia emergentia dif-
 ficillima illius Provinciæ Hugonis curæ
 committebant, ut testatum facit vitæ e-
 jus Scriptor, & addit; S. Præsulem tam
 singularem gratiam justum ab injusto di-
 scernendi a Deo accepisse, ut Juriscon-
 sulti peritissimi faterentur, mortalium
 nullum se novisse, qui causas perplexas
 Hugone solertius definiisset, etsi Juris-
 prudentiæ non studuisset. Quibus bo-
 na erat causa, gaudebant, se Hugonem
 nactos fuisse judicem, quem virum scie-
 bant maxime sedulum, atque nec minis
 nec donis flexibilem.

Richardus Rex post suum in An-
 gliam reditum in Normanniam traje-
 cit, bellumque Philippo Regi intulit, qui
 in ejus ditiones irruperat. Quia vero
 ad faciendos in exercitum sumtus auro
 indigebat, Archiepiscopum (nisi conje-
 ctura me fallit, Cantuariensem) in An-
 gliam missum, ab Episcopis ceterisque
 Præsulibus subsidia petere jussit. S. Hu-
 go, re mature pensata, intelligens fore,
 ut gravissimum onus in inopem populum
 denique devolveretur, respondit, nun-
 quam se huic proposito assensurum. A-
 lius quoque ex Episcopis, cum Hugonem
 argumenta prolixius explicantem au-
 scultasset, in ejus concessit sententiam.
 Hæc audacia minime probabatur Archi-
 episcopo, qui celeriter ad Regem rever-

Sæcul. XII.
 A.C. 1195.

vit. c. 23.
 ap. Sur.
 17. Nov.

c. 18.

Sæcul. XII.
A.C. 1195.

sus querelas retulit. Is iracundiæ impetu abreptus, & ad purpuratorum proximum conversus, *si me amas*, inquit, *si saluum me, si vivum cupis, ito, & Hugonem alterumque Episcopum, perfidia socium, perde!*

Ergo Episcopus ille de Sede sua pellitur, bona omnia arario Principis adduntur, & ipse e regno proscriptus aliquamdiu exulare cogitur. Tandem vero amicorum precibus datum, ut ei liceret ad Regis genua accidere, clementiam implorare, adjecto promisso, quod nunquam posthac ejus voluntati repugnaturus esset.

6. 23.

At cum armati venissent, eadem crudelitate Episcopum Lincolniensem habituri, ille, rebus adhuc integris, eos omnes in vicinis Ecclesiis pulsatis campanis excommunicatos denunciari iussit. Quare, viri intrepidi fortitudine territi, negotio infecto, recesserunt. Quippe Censuræ a S. Hugone latæ omnibus terrorem ingentem incutiebant, quod eas sæpe mors subita & horrenda sequeretur, quod ab ipso excommunicatos Diabolus occuparet, aut alia signa Divinæ vindictæ manifesta comitarentur. Verumtamen Hugo, veritus, ne ipse Regis iram & calamitatem in gregem suum provocasse videretur, longam profectio-
nem exorsus, non sine gravi periculo, ad
eum

6. 10.

eum se contulit. Cum arci immineret, Sæcul. XII. A.C. 1195.
 in qua Rex versabatur, obviam procedentes viri probi & prudentes suadebant, ut recederet, & conspectum Regis offensi haud subire auderet, ne, si interficeretur, mors ejus, ut olim S. Thomæ Martyrium, calamitates atrocissimas a Deo vindice Angliæ Regno conciliaret. Sed his monitis non acquievit Hugo, atque cuidam amicorum promittenti, se Regi locuturum, ne Præsul de vita periclitaretur, respondit: *Quid vis? hominem tam ignavum me putas, ut me abscondam, teque liberosque tuos in periculum mittam?* Mox regiam intrat, & ex ministris audiens, Regem Sacerdoti Sacris operanti adesse, Oratorium ingressus, ejusque lateri admotus ingenti fiducia ait: *Da mihi osculum.* Ac Rege respondente: *Id de me baud es meritis,* reposuit: *meritus sum, quia longum iter emensus ad te veni. Osculum mihi debes.* Cumque simul arrepto Regis pallio cunctantem ad se traheret, ille subridens demissa cervice Præsulem osculatus est.

Episcopi ceterique præsentés, cum cernerent Hugonis de Rege victoriam, obstupescébant. Rex quoque fortitudinem animi demirabatur, ac pietatem viri, qui ut liberius oraret, relicto loco Episcopis destinato, prope altare se receperat.

Sæcul. XII. ceperat. Ergo eum sincere veneratus,
 A.C. 1195. ubi instrumentum Pacis sibi a Clericis
 oblatum est, iussit illud prius ad Episco-
 S. Hugo Lin- pum Lincolniensem deferri. Credidere
 colniensis, plerique insignem postea de hostibus re-
 portatam a Rege victoriam, exhibiti
 Sancto Episcopo honoris præmium fuis-
 se. Completa Missa Hugo Regem post
 Altare deductum, ut sine spectatore col-
 loquerentur, cum confedissent, ita affa-
 tus est: *Fatere, quis conscientia tua
 status sit. Ego enim Episcopus sum, tu
 vero filius meus diæcesanus, de quo in
 Dei Iudicio rationem reddam.* Respon-
 dit Rex: *Nihil adeo, quod occurrat, con-
 scientia mihi objicit, nisi quod iracun-
 dia & vindictæ cupiditas contra Re-
 gni mei hostes me torqueat. Itane ve-
 ro? reposuit Hugo, voce ad severita-
 tem composita, an negare potes, quod
 continuo pauperes opprimas? quod inno-
 centes affligas? quod populos tibi subdi-
 tos exactionibus vexes. Præterea fidem
 conjugalem violasse diceris. An levia
 tibi videntur hæc errata? Ad hæc E-
 piscopi verba Richardus expavit, & ob-
 mutuit. Ac postquam eum Præsul a-
 liquamdiu gravi oratione corripuisset,
 de quibusdam modeste se excusavit, de
 aliis veniam petiit, promittens emenda-
 tionem. Hugo deinde, præsentem toto
 conventu, Regi exposuit, quod, cum
 esset*

esset Pastor, æquo animo ferre non pos- Sæcul. XII.
set, oves suas enormi exactione obrui. A.C. 1195.

Acquievit Rex, beneficii loco accipiens, quod zelosissimus Episcopus ultra verba non processisset. Postquam discessit, ad suos conversus Rex, *si omnes Episcopi tales essent, inquit, nec Regum, nec Principum potestas in eos valeret.*

Ceterum S. Episcopus Archidiaconis suis, aliisque Prælatiſ districte prohibuit, ne a peccatoribus multas pecuniarias exigent. Tum respondentibus, improbos multo magis pecuniæ suæ iactura, quam excommunicationis ignominia moveri, opposuit: *Vestra hæc culpa accidunt, qui non curatis, an penitentiam sibi injunctam impleant, solum de pecuniis, quas se daturos promiserunt, solliciti.* Tum cum exemplum S. Thomæ Cantuariensis, id facientis, afferrent, respondit: *Credite mihi, plane non ideo, quia hoc fecit, Thomas in Sanctorum numerum relatus est, nec ideo Sanctus fuit.* Præterea Hugo omnes prætextus, sub specie æquitatis ab Antecessoribus suis excogitatos, ad pensiones a Fidelibus exigendas abolevit. Mos ante aliquot annos invecſtus fuerat, quo Episcopi Lincolnienſes singulis annis amiculum, martiſ Scythicæ pellicula ornatum, Regi eo pacto donabant, ut pretium a populo repeterent, & si collectæ pecuniæ pars aliqua superesset,

c. 16.

Rog. p. 758.

Sæcul. XII. eam sibi tanquam industriæ mercedem
 A.C. 1195. fervarent; sed Hugo, mille argenti
 marcis Regi datis, Diocesim suam in per-
 petuum ab hac servitute liberavit.

Rog. p. 712. S. Episcopus, anno millesimo centesi-
 mo nonagesimo primo Domo Religio-
 sas suæ Diocesis lustrans, in Abbatiam
 Virginum de *Godestove* venit, cumque
 ad orandum Ecclesiam intrasset, atque
 in Choro ante Altare tumulum e-
 ditissimum, velamentis sericis stratum,
 lampadibus & cereis circumdatum vi-
 disse, quæsit, cujus corpus hic sepul-
 tum esset? respondentibus Monialibus,
 esse sepulchrum Rosimundæ, Regis Hen-
 ricæ II. amicæ, cujus amore Princeps ille
 multa beneficia huic Ecclesiæ contulis-
 set, Episcopus ait: *Prostibulum fuit.*
Effodite, auferte eam hinc, & extra Ec-
clesiam inter alias feminas sepelite, ne
Religio Christiana risui exponatur &
vilescat, sicque exemplo isto discant mu-
lieres lasciviam & adulterium fugere.
 Sacræ Virgines Episcopo obsequentes,
 quod præceperat, executæ sunt.

§. XLVII.

Pœnitentia Duci Austriæ injuncta.

Cœlestinus Papa Leopoldum Austriæ
 Ducem fulmine Vaticano percussit,
 quod Richardum Regem Angliæ
 cepisset, Crucigerum, sub tutela Sacræ
 Sedis positum, quod ingens redemptionis
 pretium